

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku A. M. i M. M.
oraz z wniosku Z. Ś. - następcy prawnego H. M.
przy uczestnictwie P. M., I. B., K. M., J. S. i K. M. oraz następców prawnych J. K. –
H. D. i K. A.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 stycznia 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej Z. Ś.
następcy prawnego H. M.
od postanowienia Sądu Okręgowego w O.
z dnia 18 marca 2019 r., sygn. akt I Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. stwierdza, że każdy z uczestników ponosi koszty postępowania we własnym zakresie.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ta regulacja przesądza, że orzeczenie w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zapada tylko po uprzednim dokonaniu oceny istnienia przyczyn

określonych w powołanym przepisie, tylko one bowiem i ich uzasadnienie mogą być przedmiotem tzw. „przedsądu” i decydują o jego wyniku. Jednocześnie przypomnieć trzeba, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i jego rolą nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Uczestniczka postępowania Z. Ś. we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wskazując, że w sprawie powstała konieczność rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego związanego z zastosowaniem art. 176 k.c. (błędnie wskazano art. 177 zd. 2 k.c.), tj. czy w sytuacji spornych dwóch konkurencyjnych wniosków o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości w drodze zasiedzenia, możliwe jest doliczenie czasu posiadania poprzednika, który wnosi o zasiedzenie na swoją rzecz, sprzeciwia się zasiedzeniu na rzecz wnioskującego i nie nastąpiło wyraźne przeniesienie posiadania?

Skarżąca wskazała także, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) z powodu naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 172 k.c. i art. 176 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga nie tylko jego sformułowania, a ponadto przedstawienia argumentacji jurystycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych i istotności zagadnienia z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Skarżący powinien więc wykazać, że rozstrzygnięcie zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla rozstrzygnięcia badanej sprawy jak dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2003 r. II CK 324/03; z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05; z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07; z dnia 22 listopada 2007 r. I CSK 326/07, nie publ. oraz z dnia 26 września 2005 r. II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243). Zagadnienie, sformułowane przez skarżącą nie spełnia tych wymogów. Przepis art. 176 § 2 k.c. w zw. z § 1 przewiduje doliczanie czasu posiadania poprzednika zarówno wówczas, gdy w czasie biegu zasiedzenia doszło do przeniesienia posiadania w sposób

przewidziany w kodeksie cywilnym nie wyłączając nieformalnych umów o dział lub podobnych, jak również wtedy, gdy na skutek śmierci dotychczasowego posiadacza następuje spadkobranie po nim. Sąd Najwyższy zajmował się wielokrotnie wykładnią tego przepisu nie ma potrzeby uzyskiwania kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego w tej materii, tym bardziej, że przedstawiona przez skarżącą wątpliwość nie ma cech istotnego zagadnienia prawnego. Domaganie się stwierdzenia nabycia własności przez zasiedzenie przez różnych wnioskodawców w odrębnych wnioskach nie stoi na przeszkodzie doliczeniu posiadania poprzednika w razie ustalenia, że istnieje ku temu podstawa faktyczna. Tak więc z uwagi na przesłankę istnienia istotnego zagadnienia prawnego skarga kasacyjna nie mogła być przyjęta do rozpoznania.

Brak też było podstawy do przyjęcia skargi kasacyjnej z uwagi na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., ponieważ oczywista zasadność skargi kasacyjnej ma miejsce wówczas, gdy sąd, orzekając w sprawie, naruszył w sposób oczywisty, widoczny na pierwszy rzut oka, co można stwierdzić bez bliższej analizy, przepisy prawa materialnego albo procesowego, czego skutkiem jest tak daleko idąca wadliwość orzeczenia, że jako bezprawne musi zostać wyeliminowane z obrotu prawnego (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15).

Skarżąca dla uzasadnienia tej przesłanki wskazała, że przy doliczaniu czasu posiadania poprzednika, licząc od 4 czerwca 1956 r. do przyjętej przez sąd w postanowieniu daty nabycia własności przez zasiedzenie, nie upłynęło trzydzieści lat. Biorąc jednak pod uwagę uregulowanie wynikające z art. XLI ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r.- Przepisy wprowadzające kodeks cywilny (Dz.U. z 1964 r., Nr 16, poz. 94), nie jest jasne, dlaczego skarżąca przyjętą przez Sąd datę nabycie własności uważa za nieprawidłową.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.